

РЕШЕНИЕ

№ 2272

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12835** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на НАП - [населено място] срещу решение № 865 от 01.11.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 8623 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 133-ти състав, с което съдът е отменил наказателно постановление /НП/ № 579442-F609125 от 27.05.2021г., издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП – С., с което на Р. Д. В. е наложена глоба в размер на 100 лева на основание чл. 80, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ и глоба в размер на 80 лева на основание чл. 80, ал.1, т.2 от ЗДДФЛ за нарушение на чл. 53, ал.1, във връзка с чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ.

Касаторът Териториална дирекция на НАП - [населено място] твърди, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Изложени са твърдения, че съдът неправилно е възприел, че е налице нарушение на процесуалните правила, тъй като не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Сочи се, че датата на изтичане на срока по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ е първият ден, в който е осъществен състава на нарушението. Изложени са съображения, че дори и да не е посочена конкретна дата, при условие, че деянието се изразява в неизвършване на нещо в законоустановения срок, посочването на датата, на която е следвало да бъде извършено съответното действие е достатъчно, за да се приеме, че в акта е посочена

датата на извършване на нарушението. Касаторът сочи също така, че в конкретния случай, както в АУАН, така и в НП е посочено, че декларацията по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2018 г. е следвало да се подаде до 30.04.2019 г., а декларацията по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2019 г. - до 30.04.2020 г. Посочено е също така, че декларациите са подадени на 15.04.2021 г. - датата на установяване на нарушенията, следователно не е налице нарушение на процесуалните правила, състоящо се в липса на този елемент от съдържанието на акта и наказателното постановление. На следващо място е посочено, че чрез посочения в двата акта адрес на лицето, както и къде е подадена декларацията става ясно и мястото, на което е следвало да се извърши действието. Предвид изложеното касаторът сочи, че не са налице съществени процесуални нарушения, представляващи пречка да се организира защитата на дружеството и които да обосноват отмяната на НП № 579442-F609125/27.05.2021 г. Прави се искане да бъде отменено решението на въззивния съд, както и потвърдено наказателно постановление. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Р. Д. В. не взе становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е изложил подробно фактическата обстановка, която е приел за установена, въз основа на събраните по делото писмени доказателства, а именно че на 15.04.2021 г. Р. Д. В., в качеството на данъчно задължено лице съгласно чл. 3, т. 1 от ЗДДФЛ, подаде в Офис „Център на ТД на НАП - С. годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2018 г. и такава за 2019 г. С двете декларации са декларираны доходи от друга стопанска дейност - възнаграждения по извънтрудови правоотношения. Свидетелят Н. З. приела декларациите и установила, че Р. В. не е изпълнила задължението си да подаде в законоустановения срок годишна данъчна декларация за облагаемия си доход за финансова 2018 и 2019 г. в Териториалната дирекция на НАП по постоянен адрес - ТД на НАП - С., офис „Център“, съгласно чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Декларацията по чл.50 от ЗДДФЛ за 2018 г. следвало да бъде подадена до 30.04.2019 г., а тази за 2019 г. - до 30.04.2020 г.

За така установеното свидетелката Н. З. - старши инспектор по приходите в ТД на НАП - [населено място], офис „Център“, съставила акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F609125 от 15.04.2021 г. срещу Р. Д. В. за нарушение на чл.53, ал.1, вр. чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ.

Въз основа на съставения АУАН, директорът на Офис „Център“ в ТД на НАП - С.

издал оспореното наказателно постановление № 579442-F609125 от 27.05.2021 г., в което възпроизвел фактическите констатации по акта, като за двете нарушения по чл.53, ал.1, вр. чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ наложил глоба в размер на 100 /сто/ лева и глоба в размер на 80 /осемдесет/ лева, на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ.

При така установените обстоятелства, въззивният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с техните реквизити, като нито в акта, нито в НП е посочена дата и място на извършване на нарушенията, което противоречи на изискванията към съдържанието на АУАН и НП, заложили съответно в чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Направил е извод, че в случая в АУАН и в НП е посочена датата на подаване на декларациите - 15.04.2021г., както и в какъв срок е следвало да бъде подадена всяка една от двете декларации - до 30.04.2019 г. и до 30.04.2020 г., без обаче да става ясно кои са възприетите от актосъставителя и наказващия орган дати на извършване на двете нарушения. Изложени са още мотиви, че и по отношение на мястото на осъществяване на твърдените нарушения, като е посочено, че В. е подала двете декларации в ТД на НАП, офис „Център“, но никъде не е посочено дали именно това е мястото на тези нарушения. На посоченото основание НП е отменено.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Настоящият състав на АССГ, като взе предвид изложеното счита, че процесното нарушение е установено по безспорен начин от събраните писмени доказателства по делото; то е и в достатъчна степен индивидуализирано,вкл. и по посочените от СРС белези.

В НП изрично е посочено, че в качеството си на задължено лице по смисъла на чл.3 т.1 от ЗДДФЛ Р. Д. В. е имала задължението по чл.53 ал.1 от ЗДДФЛ да подаде декларация за облагаемия си доход за 2018г. и 2019г. в ТД на НАП по постоянния си адрес, а именно ТД на НАП, офис "Център", в срок до 30.04.2019г. и 30.04.2020г. С неподаване на декларация, с отразяване на придобит доход, до тази дата /30.04.2019г. и 30.04.2020г./, на 15.04.2021г. административното нарушение е извършено чрез бездействие. Датата - 15.04.2021г., като такава на извършване на административното нарушение не е посочена в АУАН и НП, но се извежда по безспорен начин от описаните в двата акта обстоятелства, като е посочен крайният срок до който е следвало да се изпълни задължението, поради което, съдът не счита допуснатото нарушение за съществено и намира, че то по никакъв начин не е довело до ограничаване правото на защита на ответника.

Административно-наказващият орган правилно е установил и квалифицирал нарушението. Изпълнен е съставът на административно нарушение, което се субсумира под нормата на чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ във вр. чл.53 ал.1 от ЗДДФЛ във вр.чл.50 ал.1 от ЗДДФЛ.

Срокът за подаване на декларация е уреден императивно. Тече независимо от настъпването на други юридически факти или поведението на други правни субекти. В случая и както вярно е отразил касаторът, срокът за подаване на годишна данъчна декларация за 2018г. е изтекъл на 30.04.2019г., а за подаване на годишна данъчна декларация за 2019г. е изтекъл на 30.04.2020г. Елемент от фактическия състав на нарушението е неговото неспазване, което е предпоставка да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на задължения субект по чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ.

С оглед на изложеното, настоящия съдебен състав на съда, намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което решението на СРС следва да бъде отменено, при наличие на предпоставките на чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК.

При разглеждане на спора по същество следва да се приеме, че е налице нарушение на цитираните по-горе норми.

Съгласно чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за придобитите през годината доходи, подлежащи на облагане с данък върху общата годишна данъчна основа по чл.28. Съгласно чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. В конкретния случай противоправното бездействие на физическото лице да подаде процесната декларация е безспорно установено. Закъснението е значително, като на декларацията за 2018г. е 1 година, 11 месеца и 14 дни, а на декларацията за 2019г. е 11 месеца и 14 дни и правилно е наложена глоба в посочения в НП размер от 100 лв. на основание чл. 80, ал.1, т.1 по ЗДДФЛ и глоба в размер на 80 лева на основание чл. 80, ал.1, т.2 по ЗДДФЛ. Наличието на тези обстоятелства обуславят несъмнената правилност на извода за наличието на извършено нарушение.

Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН в полза на касатора следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Б., които се определят в размер на от по 80.00 лева за всяка една от двете инстанции, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII касационен състав на основание чл.221, ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК, във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 865 от 01.11.2021 г. постановено по н.а.х.д. № 8623 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 579442-F609125 от 27.05.2021г., издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП – С., с което на Р. Д. В., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 100 лева на основание чл. 80, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ и глоба в размер на 80 лева на основание чл. 80, ал.1, т.2 от ЗДДФЛ за нарушение на чл. 53, ал.1, във връзка с чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ.

ОСЪЖДА Р. Д. В. да заплати на ТД на НАП-С., офис „Център” с адрес: [населено място], ул. ”6-ти септември” № 10 сумата от 160 /сто и шейсет/ лева разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.